

Co si počít, když je náš pes napaden?

Když velký pes napadne malého, měl by mít člověk jako majitel odvalu svého psa bránit

PES – oběť útoku

Tak nějak vypadá noční můra leckterého majitele: Během procházky se psem se na vašeho čtyřnohého přítele náhle vrhá obrovský cizí velmi agresivní pes. Co si počít?

Nexistuje žádná paušální odpověď, protože každá situace je stejně individuální jako osobnosti jednotlivých psů. V takové chvíli nedokáže nikdo přesně odhadnout, jak dobře byl útočník socializován. Ostatně: jak je to se socializací vašeho vlastního psa? A v případě útočníka se jedná o provokatéra, nebo spíš o zbabělce? Co nám prozradí řeč jeho těla? Je napjatý, dominantní, nebo spíše bojácný?

Také velikost protivníků hraje velmi důležitou roli. Pokud se setká velký pes s velkým nebo malý s malým, jako všeobecné pravidlo platí: pustit vodítko a zpočátku se raději nevměšovat. Často stačí už jen obrátit se na patě a vydat se opačným směrem. Při tom bychom měli mít přehled také o majiteli druhého psa. Odchod majitele často uvolní situaci a znejistí i jeho psa. Nebude už tak nažhavený pustit se do boje a snadněji se podřídí.

Důležité také je zjistit, zda se nejedná o ritualizovaný psí souboj, u něhož jde jen o vyjasnění hodnostního pořadí. Jen přibližně 10 procent psích rvaček se změní ve skutečně nebezpečná, vážně míněná

střetnutí - většinou psi celou záležitost vyřídí hlasitým vrčením a štěkáním. Jakmile je jasné, kdo je silnější, jde si každý z nich svou cestou.

Jak nebezpečná situace skutečně je, nám prozradí hlasitost souboje. Čím hlasitější je štěkot, tím méně důvodů k obavám a zásahu existuje. Jeden pes se vzdá a je to. Pokud však je věc skutečně vážná a psi se navzájem doopravdy koušou, nemá člověk sám žádnou šanci. Proto ještě než se odhodláte k zásahu, měli byste se co nejrychleji spojit s druhým majitelem (pokud je nablízku). Když jde skutečně do tuhého, ve dvou už je možné psy oddělit, a to tak, že každý majitel uchopí svého psa za zadní nohy, zvedne ho a otočí. Otočení také přerušuje vizuální kontakt bojujících. Poté psy nelze v žádném případě vypustit, jinak by se na sebe okamžitě vrhli znovu. V takové chvíli se zvířatům vyplaví tolik adrenalinu, že nevnímají, co se kolem nich děje ani co po nich chcete. Zvláště nebezpečné a často s vážnými následky bývají souboje mezi dvěma fenami!

U velkých psů má člověk často pocit, že

své menší soukmenovce pokládají za kořist. Když velký pes napadne malého, měl by mít člověk jako majitel odvalu svého vlastního psa bránit. Ne každý útočník je skutečně odvážný. U agresivních bázlivců často stačí jen hlasitě křiknout nebo provést nějaký manévr na odpoutání jejich pozornosti. Pokud máme s sebou v kapse pamlsky a hrst jich hodíme na zem, může to pro útočníka být v dané chvíli zajímavější než „kořist na čtyřech tlapkách“.

U útočníka při takovém potravním podnětu už nastoupí blokace. Pokud je večer a my s sebou máme baterku, můžeme mu posvítit do zorniček. Krátkodobou ztrátou zraku bude zaměstnán natolik, že to odvede jeho pozornost. Také rozevření deštníku vytvoří překážku, zadrží útočníka a přeruší vizuální kontakt. Na rozevírání deštníku bychom však měli svého psa předem navyknout, aby nepropadl panice a nekontrolovaně nezmizel pryč. Útočícímu psu bychom měli dát přesný povel, například „Lehni!“ - a doufat, že prošel rozumnou výchovou a výcvikem a že v něm tudíž tímto způsobem vyvoláme blokaci. Takovým manévrem odpoutávajícím pozornost přinejmenším získáme čas a do té doby (doufejme) se objeví také druhý majitel a svého psa si přivolá.

Velmi důležité je trénovat **odvolání**. Pes prostě **musí** svého majitele poslechnout! Pokud má majitel psa a vůdce smečky dostatečnou autoritu, může být rozkaz silnější než chuť pustit se do měření sil. Mnozí majitelé ani netuší, že psi na vyvýšených místech (křesla, pohovka) zažívají zhodnocení svého hodnostního postavení, což může znamenat, že pes neposluchá rozkazy svého majitele důsledně.

I malá plemena se musí naučit rozumnému sociálnímu chování. Podřizovat se psi naučí jen tehdy, když jsou velká a malá plemena socializována pohromadě. Malí psi jako například jorkšířští teriéři se často projevují až příliš dominantně. Jejich majitelé si často „netroufnou“ se svými trpaslíky do psí školy a tím pádem do přítomnosti „obrů“.

Malý pes na vodítku, který štěká na jiného, je svým majitelem chlácholen „Klid, žádný strach...“ a tím je v nežádoucím chování dále posilován. Štěkot je nutno naprosto ignorovat a prostě jít dál.

Psa byste na ochranu neměli brát do náručí! Tam se totiž bude cítit silný jako lev - a při bezprostřední konfrontaci na to zákonitě doplácí.

M. Brebmerová